

Rooma vahvistaa näyn – numero seitsemäntoista

144 000:n lopullinen seulonta: pedon kuvan profeetallinen koetus

Jeff Pippenger
2024-09-24

Ne, jotka on kutsuttu olemaan sadan neljäkymmenen neljän tuhannen joukossa, ovat nyt viimeisessä seulontaprosessissaan, ja tämä prosessi on koettelemusprosessi, joka perustuu pedon kuvan muodostumiseen. Koettelemusprosessi alkaa Jumalan huoneesta, sillä tuomio alkaa aina Jumalan huoneesta, ja sen jälkeen Jumalan toinen lauma kohtaa samanlaisen koettelemusprosessin. Kenties merkittävin ja tärkein profeetallinen ominaispiirre pedon kuvan muodostumisessa on se, että se tapahtuu kahdesti: ensin Yhdysvalloissa, sitten muualla maailmassa. Profeetallisesti tämä merkitsee, että pedon kuva maailmassa on pedon kuvan lopullinen ilmentymä, ja sen vuoksi jokainen pedon kuvan esikuva, joka esiintyi ennen pedon kuvaa maailmassa, oli vain varjo, joka ennakoiti todellisuutta.

Tuomio alkoi Jumalan huoneesta 11. syyskuuta 2001. Tuota päivämäärää oli esikuvannut 11. elokuuta 1840, jolloin Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui alas pieni kirja avoinna kädessään. Kun kymmenennen luvun enkeli laskeutui alas, hän ilmoitti, että protestantismin tuomio oli silloin käynnissä. Ketä tahansa Jumala tuomitsee, sitä Hän ensin varoittaa ennalta, ja Millerin aikamäärityksen metodologian vahvistus lisäsi painoarvoa hänen laskelmillensa toisen tulemuksen tuomiosta. Protestanttien koetus oli käynnissä 11. elokuuta 1840 alkaen, ja vuoteen 1844 mennessä protestanteista oli tullut Rooman tyttäriä. Ajanjakso vuosien 1840 ja 1844 välillä esikuvantaa ajanjaksoa 11. syyskuuta 2001:stä pian tulevaan sunnuntailakiin.

Nuo kaksi ajanjaksoa kuvattiin myös Jeesuksen kasteesta, jolloin Pyhä Henki laskeutui, aina ristille saakka. Nuo kolme ajanjaksoa esikuvattiin kaikki niillä sadallakahdeksikymmenellä vuodella, jotka annettiin vedenpaisumusta edeltäneelle maailmalle ennen vedenpaisumusta. Aina on olemassa varoitussanoma, joka yksilöi tuon kyseisen historian tuomion. On pyhiä historioita, jotka käsittelevät myös tätä nimenomaista ajanjaksoa viimeisinä päivinä.

Nooa saarnasi sata kaksikymmentä vuotta, sitten vedenpaisumuksen tuomio tuli. Kristus saarnasi tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, sitten tuli ristin tuomio. Johannes Kastajan varoitussanoma sai voiman Kristuksen kasteessa, ja sitten Jeesus johdatettiin erämaahan neljäksikymmeneksi päiväksi. Nuo neljäkymmentä päivää sekä niitä seuranneet kolme koetusta neljäkymmenen päivän lopussa opettavat, että kun sanoma saa voiman, kuten pyhän vertauskuvan laskeutuminen osoittaa—kuten Pyhä Henki Hänen kasteessaan sekä Ilmestyskirjan lukujen kymmenen ja kahdeksantoista molempien enkelien laskeutuminen—koetusprosessi on käynnissä. Kun jumalallinen vertauskuva laskeutuu, tuomiosanoma, jota julistetaan niille, jotka silloin ovat tuomion kohteena, saa voiman, ja se erityinen ryhmä, jota tuomitaan, on silloin määrättyssä ajanjaksossa, joka päättyy vasta heidän koetusaikansa päättyessä.

Jeesuksen linja osoittaa kaksi todistamisen ajanjaksoa. Ensimmäinen oli Hänen henkilökohtainen todistuksensa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan, sitten Hänen todistuksensa opetuslastensa läsnä ollessa toiset tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, kunnes Stefanos kivitettiin.

“Silloin”, sanoi enkeli, ”hän vahvistaa liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi [seitsemäksi vuodeksi].” Seitsemän vuoden ajan sen jälkeen, kun Vapahtaja aloitti palvelutyönsä, evankeliumia oli saarnattava erityisesti juutalaisille; kolme ja puoli vuotta Kristuksen itsensä toimesta ja sen jälkeen apostolien kautta. ”Puolen viikon kohdalla hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin.” Daniel 9:27. Keväällä vuonna jKr. 31 Kristus, todellinen uhri, uhrattiin Golgatalla. Silloin temppelin esirippu repesi kahtia osoittaen, että uhritoimituksen pyhyys ja merkitys olivat poistuneet. Oli tullut aika, jolloin maallisen teurasuhrin ja ruokauhrin tuli lakata.

”Tuo yksi vuosiviikko — seitsemän vuotta — päättyi vuonna 34 jKr. Sitten Stefanuksen kivittämisen kautta juutalaiset lopullisesti sinetöivät evankeliumin hylkäämisensä; opetuslapset, jotka vainon hajottamina olivat hajaantuneet, ”kulkivat paikasta paikkaan ja julistivat sanaa” (Ap. t. 8:4); ja vähän myöhemmin vainooja Saul kääntyi ja tuli Paavaliksi, pakanain apostoliksi.” Alfa ja omega, 233.

Nooan, Kristuksen, milleriittien ja sadan neljänsikymmenen neljän tuhannen linja todistavat kaikki ajanjaksosta, jolloin erityistä kohdeyleisöä koetellaan varoitussanomalla. Sanoman voimaannuttaminen osoittaa koetusajan alun, joka puolestaan päättyy tämän kohdeyleisön armonajan sulkeutumiseen. Jeesuksen profeettallisessa linjassa tunnistetaan kaksi todistamisen ajanjaksoa. Nämä kaksi todistamisen ajanjaksoa esikuvallistavat ne kaksi varoitussanomaa, joita edustaa enkeli, joka laskeutui 11. syyskuuta 2001 ja täytti Ilmestyskirjan 18:1–3:n ja jota sitten seurasi luvun kahdeksantoista jakeesta neljä eteenpäin kuuluva toinen ääni.

”Niinpä viimeisessä työssä maailman varoittamiseksi seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma kuuluu: ’Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on juottanut kaikille kansoille haureutensa vihani viiniä.’ Ja kolmannen enkelin sanoman voimallisessa huudossa kuullaan ääni taivaasta sanovan: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani.’” Review and Herald, 6. joulukuuta 1892.

Ensimmäinen ajanjakso on tuomio, joka alkaa Jumalan huoneesta, ja sitten pian tulevan sunnuntailain myötä alkaa tuomion toinen ajanjakso varoituksella lähteä pois Babylonista. Kristuksen linja Hänen kasteestaan ristille kuvaa aikaa 11. syyskuuta 2001:stä Yhdysvaltojen sunnuntailakiin saakka, ja ajanjakso Yhdysvaltojen sunnuntailaista siihen hetkeen asti, jolloin jokainen kansakunta pakotetaan hyväksymään sunnuntai maailmanlaajuisena palvontapäivänä, on se ajanjakso, joka päättyy, kun aivan viimeinenkin kansakunta alistuu.

Ajanjakso alkaa Yhdysvalloissa säädettävästä sunnuntailaista ja päättyy, kun viimeinen kansakunta kumartuu paavillisen vallan edessä. Toisen ajanjakson alku merkitsee ensimmäisen ajanjakson loppua, ja kummassakin on sunnuntailait, jotka on jo ennalta esikuvallisesti kuvattu Rooman todistuksessa. Ensimmäinen sunnuntailaki vuonna 321 saatettiin voimaan pakanallisen Rooman

auktoriteetin kautta. Sunnuntailakia, joka saatettiin voimaan paavillisen kirkon auktoriteetin kautta, edustaa vuosi 538. Yhdysvaltojen sunnuntailaki on 321, ja viimeiselle kansakunnalle pakolla asetettava sunnuntailaki on 538. Yhdysvaltojen sunnuntailaki merkitsee sen varoitussanomien saapumista, jota sitten julistetaan lipun kautta, joka muodostui Israelin karkotetuista.

Tuo tienviitta on vuosi 321, ja se merkitsee ajanjakson alkua, jolloin jokaista kansakuntaa koetellaan sunnuntaikysymyksen suhteen. Tuo ajanjakso päättyy, kun viimeinen kansakunta kumartuu Rooman edessä, ja tätä tapahtumaa esikuvasi vuoden 538 tienviitta. Ajanjaksoa vuodesta 321 vuoteen 538 esikuvasi ajanjakso ristiltä Stefanuksen kivittämiseen asti. Kun Stefanusta kivitettiin, hän näki Kristuksen seisovan taivaallisessa pyhäkössä, esikuvaten sitä, kun Miikael nousee seisomaan ihmiskunnan koetusajan päättyessä.

11. syyskuuta 2001 merkitsee kahdeksannentoista luvun kolmen ensimmäisen jakeen varoituksen saapumista, ja sitä merkitsi profeetatar Ellen Whiten esittämä ennustus, jossa hän sanoi, että kun New Yorkin suuret rakennukset sortuvat Jumalan kosketuksesta, juuri nuo kolme jaetta täyttyvät. Sitä merkitsi myös Patriot Act, joka oli merkki niille, jotka olivat halukkaita näkemään; että englantilaisen lain periaate, jonka mukaan ihminen on syytön, kunnes hänen syyllisyytensä näytetään toteen, syrjäytettiin roomalaisella lailla, jonka mukaan ihminen on syyllinen, kunnes hänet todistetaan syyttömäksi.

Patriot Act merkitsi tuomion alkua laodikealaiselle seitsemännen päivän adventismille. Tuo ajanjakso päättyy sunnuntailain säätämiseen Yhdysvalloissa. Ne laodikealaiset seitsemännen päivän adventistit, jotka onnistuvat pääsemään läpi tuon seulonnan ajanjakson, tulevat sitten julistamaan kahdeksannentoista luvun neljännen jakeen varoitussanomien, joka päättyy siihen, että viimeinen kansakunta kumartuu Rooman edessä. Tuo ajanjakso alkaa sunnuntailaista Yhdysvalloissa ja päättyy lopulliseen sunnuntailakiin.

Jos ymmärrämme väärin sen tosiasian, että pedolla on kaksi kuvaa, jotka tunnistetaan useamman kuin kahden todistajan perusteella, silloin ymmärrämme väärin sen työn, jota Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kolme ensimmäistä jaetta kuvaavat ja joka alkoi vuonna 2001, sekä sen työn, joka alkaa kahdeksannentoista luvun neljännessä jakeessa.

Kun käytämme sisar Whiten suoraa samastusta Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutumisesta vuonna 1888 sekä sitä, että hän sijoittaa saman enkelin tulevaan aikaan, havaitsemme, että vuosi 1888 on vuoden 2001 esikuva. Ilmestyskirjan enkeli, joka valaisee maan kirkkaudellaan, laskeutui Minneapolisin kokouksissa vuonna 1888, ja niin tapahtui jälleen, kun New York Cityn suuret rakennukset sortuivat.

Kristuksen kasteesta ristille ulottuva ajanjakso, ajanjakso 11. elokuuta 1840–22. lokakuuta 1844 sekä Nooan sadan kahdenkymmenen vuoden ajanjakso antavat kolme todistusta tuomion ajanjaksosta. Vuosi 1888 antaa todistuksen kapinan ilmenemisestä, joka merkittiin muistiin Minneapolisin kokouksissa, ja Nooa osoittaa Pyhän Hengen poistumisen niiden luota, jotka hylkäsivät sanoman. Sekä vedenpaisumusta edeltäneiden kapina että kirkon johtajien kapina vuonna 1888 ovat yhdenmukaisia Koorahin, Daatanin ja Abiramin historian kanssa Mooseksen aikana; enkeli sanoi sisar Whitelle, että tämä historia toistui Minneapolisissa.

Patriot Actista Yhdysvaltain sunnuntailakiin ulottuva ajanjakso edustaa laodikealaisen seitsemännen päivän adventismin koetusaikaa. Kapina sitä varoitussanomaa vastaan, joka julistaa heidän tuomionsa, osoittaa Pyhän Hengen poistumisen ja siten väkevän eksytyksen vuodatuksen tuon historian jumalattomien tyhmien neitsyiden päälle. Kapinan keskipisteenä on valittu sanansaattaja, jota edustavat Nooa, Mooses, vanhimmat Jones ja Waggoner sekä tietenkin sisar White. Kapina tuon historian varoitussanomaa ja sanansaattajaa vastaan perustuu vertauksen kymmenestä neitsyestä historian ”öljyyn”.

Ne, jotka esittävät varoitussanomaa, tekevät niin, koska heillä on ”öljyä”, joka on myös varoitussanoma. Näin ollen ero näiden kahden luokan välillä syntyy siitä, että ne soveltavat oikein niitä profeetallisen tulkinnan sääntöjä, jotka omaksuivat ensimmäisen ja toisen enkelin liikkeeseen kuuluneet, Millerin tulkintasääntöinä esitettyinä, sekä myös niitä profeetallisen tulkinnan sääntöjä, jotka kolmannen enkelin liike omaksui.

Koetuksen, joka esitetään ”pedon kuvan muodostamisena”, täytyy sen tähden olla koetus, joka liittyy siihen, kuinka pedon kuva muodostuu Jumalan profeetallisessa Sanassa.

Vuoden 2001 Patriot Actista, jota esikuvasi Blairin laki vuonna 1888, jota esikuvasi Itsenäisyysjulistus vuonna 1776, jota esikuvasi Kristuksen kaste, joka esikuvasi 11. elokuuta 1840, käy kauttaaltaan ilmi se totuus, että tuomion koettelemisprosessi alkaa voimaannutetulla varoitussanomalla, joka on otettava enkelin kädestä ja sitten syötävä.

Profetallinen opetus, joka tunnistaa Yhdysvallat kansasi rosvoiksi, sekoittaa logiikkansa perusteella useita kohtia, ja juuri nuo kohdat ovat usein kaikkein suorimpia todistustekstejä pedon kuvan muodostumisen osatekijöiden vahvistamisessa. Eräs tapa havainnollistaa sitä tosiasiaa, että tämä koetus on luonteeltaan profeetallinen, on käyttää profetian perussääntöjä sellaisen totuuden osoittamiseksi, joka ymmärretään vain, jos hyväksytään Rooma kansasi rosvojen edustamaksi symboliksi.

Tämä havainnollistus on otettu adventismin sisällä olevista viidestä historian linjasta, joissa ilmeni kiista Roomasta symbolina. Me olemme nyt näistä kiistanalaisista historian linjoista viimeisessä eli kuudennessa, ja nykyinen kiista on identtinen sen kiistan kanssa, joka on esitetty vuoden 1843 kartalla.

Tämä totuus on helppo nähdä, jos sovellat profeetallisia sääntöjä oikein. Eräs profeetallinen sääntö, jota on käytettävä, on se, että symboleilla on useampi kuin yksi merkitys, ja se merkitys, jossa niitä jossakin kohdassa käytetään, on ratkaistava kyseisen kohdan perusteella. Syyrian kuningas Antiokhos III Suuri täytti Danielin yhdennentoista luvun kymmenennen jakeen taistelun, ja hän täytti Rafian taistelun jakeissa yksitoista ja kaksitoista, ja hän täytti Paniumin taistelun jakeessa viisitoista. Vuoden 1843 kartassa esitetty milleriläinen kiista oli se, että väärä protestanttinen näkemys piti ”ryövärit” Antiokhos Epifaneena samalla, kun se myös piti kiinni totuudesta, että ”ryövärit” olivat Rooman symboli.

Jakeet kymmenestä viiteentoista täyttyivät ensin Antiokhos III Suuren historiassa, joten nuo jakeet sekä niiden myöhempi historiallinen toistuma antavat kaksi todistajaa näiden jakeiden

täyttymisestä viimeisinä päivinä, sillä kaikki profeetat puhuivat viimeisistä päivistä suoremmin kuin niistä päivistä, joissa he elivät.

Sen vakiintuneen säännön ohella, joka koskee sitä, mihin profeetan todistusta on sovellettava, meillä on myös sisar White, joka kirjasi suoraan, että ”suuri osa siitä historiasta, joka on tapahtunut tämän profetian [Danielin kirja, luku yksitoista] täyttymyksenä, toistuu.” Antiochos III Magnus edustaa Yhdysvaltoja paavillisen Rooman sijaisarmeijana. Protestantit väittivät, että ryöstäjät olivat olleet toisen Antiochoksen esikuva, kun taas milleriläiset tiesivät, että kyseessä oli Rooma. Tällä hetkellä toinen osapuoli tunnistaa Yhdysvallat ryöstäjiksi, ja toinen osapuoli pitää kiinni perustavasta totuudesta.

Jos pätee sääntö, jonka mukaan symboleilla on useampi kuin yksi merkitys ja merkitys on määritettävä sen asiayhteyden perusteella, jossa niitä käytetään, silloin Yhdysvaltojen tunnistaminen ryöväreiksi rinnastuu protestanttien tapaan tunnistaa Antiokhos ryöväreiksi, mutta nyt Antiokhos on Yhdysvaltojen symboli viimeisinä päivinä.

Katkelman asiayhteys käsittelee suoraan kysymystä siitä, mikä valta korottaa itsensä vahvistaakseen näyn; siksi painotuksen asettaminen tämän tosiasian varaan on oikeutettua. Se on oikeutettua monien todistajien perusteella, sillä kiistan muut historialliset linjat, joissa Rooma esiintyy vertauskuvana, osoittavat saman tosiasian. Tuo tosiasia on se, että ne, jotka ovat kysymyksessä väärällä puolella, samastavat poikkeuksetta Yhdysvallat siihen paikkaan, jossa on Rooma. Mutta jos et ole halukas hyväksymään, että vertauskuvilla on enemmän kuin yksi merkitys, tai jos uskot niin olevan, mutta et ole siinä määrin harjaantunut, että luottaisit täysin tähän sääntöön, silloin sinun on käytännöllisesti katsoen mahdotonta seurata sitä logiikkaa, jota nyt aiotaan soveltaa.

Jokainen kaksisarvinen valta edustaa Yhdysvaltoja viimeisinä päivinä. Ranska on kaksinainen valta, jota Sodoma ja Egypti edustavat. Myös islam on Yhdysvaltojen esikuva, sillä Yhdysvallat on väärä profeetta suhteessa paavilliseen valtaan, joka on Iisebel. Yhdysvallat on Salome Herodiaan alaisuudessa. Bileam on niin ikään väärän profeetan vertauskuva, vaikka hänen kertomuksensa on monimutkaisempi kuin pelkästään väärän profeetan kertomus.

Bileamin profetiat, jotka kirjattiin sen jälkeen, kun hän oli siunannut Israelia kolme kertaa, liittyvät islamiin monin tavoin. Aasi on islamin symboli, eikä puhuvaa aasia voi jättää pois kertomuksesta, joka koskee Bileamia. Idän tietäjiä, jotka tulivat kumartamaan Jeesus-lastaa, johdattivat Bileamin profetiat. Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun kolmen voihuudon islam edustaa väärää profeettaa Muhammedia.

Jos ymmärrät, että symboleilla on useampi kuin yksi merkitys, ymmärrät epäilemättä myös sen, että monet totuudet ovat niin tärkeitä, että niitä kuvataan moninaisten symbolien avulla. Näyn vahvistava symboli on Rooman symboli, ja sen vuoksi on ilmeistä, että Rooma olisi ensisijainen teema kautta koko Raamatun profetian. Yksi klassinen ja vakiintunut Rooman symboli on pohjoisen kuningas Danielin kirjan luvussa yksitoista. Pohjoisen kuningas, joka tulee loppuunsa eikä hänellä ole auttajaa, on paavillinen valta, Rooman kirkko, Rooman paavi, synnin ihminen.

Uriah Smithin kiistassa väitettiin, että jakeen kolmenkymmenenkuuden pohjoisen kuningas oli Ranska ja jakeen neljänkymmenen pohjoisen kuningas Turkki. Sekä Ranska että Turkki ovat Yhdysvaltojen symboleja eri asiayhteyksissä, mutta kuten protestantitkin, ja kuten on laita nykyään, Smith hylkäsi kiistassaan totuuden, että pohjoisen kuningas on nykyisen Rooman symboli, ja väitti, että Rooman symbolia edusti Yhdysvaltojen symboli Ranskan kansakunnassa, ja edelleen, että Rooman symboli oli Yhdysvaltojen symboli sellaisena kuin se ilmeni Turkin kansakunnassa.

Konteksti sisältää nyt kolme linjaa: milleriittisen historian, Uriah Smithin historian sekä tässä ja nyt. Kussakin näistä kuvauksista vallitsee kiista Rooman symbolista, jota sovelletaan virheellisesti, koska Rooma ymmärretään väärin Yhdysvaltojen symboliksi.

Danielin kirjan ”jokapäiväistä” koskevan kiistan kehityslinja ylläpitää aivan samaa painotusta, jossa vastustetaan totuutta Roomaa kuvaavasta symbolista, vaikka tässä historiassa onkin joitakin tärkeitä vivahteita.

Uriah Smithin profeetallisen mallin logiikka johti hänen seuraajansa soveltamaan väärin Ilmestyskirjan kuudettatoista lukua ja sen kuudetta vitsausta. Ensisijainen ongelma Smithin tavassa soveltaa kuudettatoista lukua, sen lisäksi että hän pyrki soveltamaan kaiken kirjaimellisesti aikana, jolloin kaikki on sovellettava hengellisesti, oli hänen kykenemättömyytensä nähdä lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan muodostaman kolminkertaisen liiton erityinen rakenne. Korvaamalla vertauskuvien todellisen merkityksen yksityisen tulkinnan merkityksillä Smithin logiikka sulkee pois mahdollisuuden tunnistaa, kuinka tämä kolminkertainen liitto muodostuu, ja se, kuinka se muodostuu, on ”Jumalan kansalle suuri koetus, jonka perusteella heidän iankaikkinen pelastuksensa ratkaistaan.”

Roomaa koskevien symbolien virheellinen soveltaminen on saatanan yritys estää Jumalan viimeisten päivien kansaa näkemästä paitsi nykyajan Roomaa, myös sitä, miten nykyajan Rooma muodostuu. Se, että tunnistetaan ne profeetalliset tuntomerkit, jotka liittyvät Yhdistyneiden kansakuntien, paavillisen vallan ja Yhdysvaltojen yhteenliittymiseen, on välttämättömyys, johon sisältyy iankaikkisia seurauksia.

Danielin kirjassa on erityinen koetus, joka korostaa näiden kolmen vallan välisten suhteiden tunnistamisen tärkeyttä, ja Ilmestyskirjassa on toinen erityinen koetus, joka korostaa näitä samoja seikkoja. Danielin kirjassa William Miller ymmärsi ”jokapäiväisen” tarkoittavan pakanallista Roomaa tutkiessaan 2. Tessalonikalaiskirjettä. Miller käsitti 2. Tessalonikalaiskirjeessä olevan pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välisen profeetallisen suhteen kuvauksen perusteella, että sana ”jokapäiväinen” oli pakanallisen Rooman vertauskuva, ja hävityksen kauhistus olisi sen vuoksi paavillinen Rooma.

Korostamamme kuitenkin sitä, että 2. Tessalonikalaiskirjeessä pakanallisen Rooman ja paavillisen Rooman välinen suhde asetetaan sellaiseen asiayhteyteen, joka opettaa, että silloin, jos et ymmärrä näiden kahden vallan välistä suhdetta, joudut voimakkaan eksytyksen valtaan ja menetät pelastuksesi iankaikkisesti.

Tämä on sama kuudennen vitsauksen varoitus, jossa ei ainoastaan lohikäärme, joka 2. Tessalonikalaiskirjeessä oli pakanallinen Rooma, eikä myöskään peto, joka tuossa kohdassa oli ”synnin ihminen”, vaan myös kuudennessatoista luvussa esiintyy väärä profeetta. Tämä kohta korostaa sen tärkeyttä, että tunnistetaan niiden valtojen keskinäinen suhde, jotka muodostavat nykyajan Rooman kolmiliiton, joka on myös nykyajan Babylon.

Kiista ”jokapäiväisestä” käsittelee aivan samaa lopun ajan kiistaa, mutta se laajentaa tämän kiistan tunnistamista lisäämällä sen tärkeyden, että ymmärretään niiden kolmen vallan välinen suhde, jotka muodostavat nykyajan Rooman. Kieltäytyä näkemästä tätä totuutta merkitsee varmistaa palkakseen väkevä eksytys.

Nykyisessä kiistassa ne, jotka samaistavat Yhdysvallat ryöstäjiin, näyttävät kykenemättömiltä edes myöntymään ymmärtämään, miksi olisi merkityksellistä, että Yhdysvallat esitetään toistuvasti paavillisen vallan alaisena eikä itse paavillisena valtana. Yksinkertainen terve järki tunnistaa, että sitä valtaa, joka hallitsee suhdetta politiikassa, historiassa, avioliitossa ja Raamatun profetiassa, pidetään päänä, ja juuri pää korottaa itsensä vahvistaakseen näyn ja sitten lankeaa.

Logiikka, joka samastaa Yhdysvallat ryöstäjiin, ei kykene soveltamaan sitä historiaa, joka esitettiin kuvattuna ja sen jälkeen täyttyi vuosina 321–538. Yhdysvaltojen symbolin täytyy luopua ennen kuin ”synnin ihminen” ilmestyy. ”Synnin ihminen” ilmestyy jälleen viimeisinä päivinä, ja ennen kuin hän tekee niin, Yhdysvaltojen täytyy ensin luopua.

Yhdysvalloissa annettu sunnuntailaki ei osoita Yhdysvaltoja nykyajan Roomaksi, vaan se osoittaa, että kansallinen hävitys on saapunut ja että Yhdysvallat on täysin irtautunut vanhurskaudesta. Se nykyajan Rooma, joka paljastuu siinä, kun Yhdysvallat luopuu sunnuntailain yhteydessä, on paavillinen valta, joka juuri silloin ja siinä valloitti liittolaisensa, väärän profetaan.

”Päivittäinen” Danielin kirjassa sekä sen suhde William Millerin sanomaan, samoin kuin se merkitys, että Millerin käsitys oli johdettu 2. Tessalonikalaiskirjeen toisesta luvusta, ja varoitus säilyttää vaatteensa kuudennessa vitsauksessa, osoittavat kaikki noista kiistoista sellaisia piirteitä, jotka käsittelevät nykyisiä kysymyksiä.

2. Tessalonikalaiskirjeen toisen luvun varoitus viimeisistä päivistä koskee ryhmää, joka tunnistaa Yhdysvallat symboliksi, mutta kieltäytyy antamasta johdattaa itseään sillä valolla, joka käsittelee Yhdysvaltojen suhdetta paavilliseen Roomaan. Näin tehdessään he tulevat näkemään suhteen paitsi paavillisen Rooman ja Yhdysvaltojen välillä, myös Yhdistyneiden kansakuntien, Ilmestyskirjan kuudennessatoista luvun lohikäärmevallan.

Samoin kuin Uriah Smith, A.G. Daniells ja W.W. Prescott, jotka sisar White totesi kykenemättömiksi päättelemään syystä seuraukseen, ovat myös ne, jotka kieltäytyvät antamasta Jumalan profeettallisen Sanan johdattaa itseään sen selostaessa näiden kolmen vallan välistä suhdetta viimeisinä päivinä.

Samoin kuin ensimmäinen, nykyinen ja Uriah Smithiin liittyvät kiistat, myös 2. Tessalonikalaiskirjeessä ja kuudennessa vitsauksessa kuvattujen kolmen vallan keskinäistä suhdetta koskeva kiista ilmentää yksityistä tulkintaa, joka viittaa Yhdysvaltoihin, mutta kieltäytyy

näkemästä tiettyjä Yhdysvaltojen profeetallisia tuntomerkkejä, jotka paljastaisivat heidän virheellisen käsityksensä ja mahdollisesti johdattaisivat heidät valoon.

Syyskuun 11. päivän 2001 jälkeen syntyi kiista Joelin kirjan neljästä hyönteisestä. Totuus on se, että hyönteiset kuvasivat Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkon asteittaista hengellistä rappiota katolisen ja luopioprotestanttisen teologian omaksumisen kautta. Jälleen kerran neljän hyönteisen oikea sovellus on Rooma, mutta yksityinen tulkinta väitti sen olevan islam, joka on väärän profeetan vertauskuva ja siten Yhdysvaltojen vertauskuva. Määräys määräyksen päälle, kaikki ne adventtihistorian kiistat, joita olemme juuri käsitelleet, puhuvat samasta totuudesta.

Väärä puoli tunnistaa neljän todistajan perusteella ryöstäjät Yhdysvalloiksi, ja kahden todistajan perusteella väärän puolen käsitys Yhdysvalloista symbolina on virheellinen. Jumalan viimeisten päivien ehdokkaat olemaan sadan neljänkymmenenneljän tuhannen joukossa ovat nyt profeetallisen koetuksen alaisina. Se ei ole koetus, joka suoritetaan yksinkertaisesti antamalla äänesi tämän puolen tai tuon puolen hyväksi. Se on koetus, jossa voidaan todella kulkea oikein ainoastaan, jos profeetallisia sääntöjä sovelletaan täsmällisesti. Jotta Juudan sukukunnan Leijona herättäisi viimeisten päivien kansansa siihen tosiasiaan, etteivät he tutki riittävän syvällisesti, Hän salli harhaoppien tulla esitetyiksi.

Se tosiasia, että tämän liikkeen piirissä nousi harhaoppi, osoittaa, että henkilökohtainen kykymme profeetallisen tulkinnan sääntöjen suhteen on heikompi kuin sen tulisi olla. Rooma vahvistaa näyn, ja viimeisten päivien näky on pohjoisen kuninkaan lopullinen nousu ja kukistuminen. Tuo ”kuningas” on myös ”synnin ihminen”, ja ”synnin ihminen” on ”laittomuuden salaisuus” sekä ”tuo laiton”. Hän on antikristus, hänet kuvataan vertauskuvallisesti ”sinun kansasi ryöväreinä”, ja hän on nykyajan Rooman ”pää”.

”Ne, jotka hämmentyvät ymmärtäessään sanaa eivätkä kykene näkemään antikristuksen merkitystä, asettuvat varmasti antikristuksen puolelle. Nyt ei ole aikaa mukautua maailmaan. Daniel seisoo osassaan ja paikassaan. Danielin ja Johanneksen profetiat on ymmärrettävä. Ne selittävät toisiaan. Ne antavat maailmalle totuuksia, jotka jokaisen tulisi ymmärtää. Näiden profetioiden tulee olla todistuksena maailmassa. Täyttymyksensä kautta näinä viimeisinä päivinä ne selittävät itse itsensä.” Kress Collection, 105.